

Hồi Thứ Chín Mười Bốn

NHƯ MỘNG NHƯ HUYỀN

T họ Dao Phong trợn mắt nói:

– Toàn những lời nói vô dụng, ai bảo người là hảo huynh đệ của hai chúng ta, Châu Du đánh Huỳnh Cái tự mình tình nguyện vậy, không ai trách được ai.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

– Tiểu đệ có một việc làm phiền.
– Có việc gì cứ nói, chớ uốn lưỡi nói lời khách sáo, ăn trộm chẳng ưa thứ đó đâu.

– Tiểu đệ không còn rảnh quay lại Tề Vân Trang, rất mong lão ca ca chạy một phen tới đó, thay mặt tiểu đệ gửi lời cáo lỗi chí kính tới Dư trang chủ và nói rõ nỗi khổ tiểu đệ không thể chẳng ra hưởng bắc ngay, đồng thời mong rằng nhị vị ca ca lưu lại Tề Vân Trang ít lâu, trợ lực Dư trang chủ đối phó tên Hư Áo lão nhân ấy, nếu điều tra được lai lịch của y càng tốt...

Thọ Dao Phong chẳng đợi Đinh Hạo nói hết lời khoát tay lia lia nói:

– Không được việc này ta chịu thua!

Đinh Hạo ngạc nhiên, hần chẳng ngờ lão ca ca lại từ chối như thế này.

Toàn Tri Tử lớn tiếng nói:

– Lão ăn trộm người say rồi sao?
– Nói đùa chứ, ta chẳng say chút nào cả, tỉnh táo hơn bao giờ hết.
– Thế thì tại sao người nói không được?

Thọ Dao Phong trợn tròn cặp mắt lim dim như có vẻ say rượu nói:

– Gã biết nhiều kia, người chẳng đáng làm bạn thâm giao với lão ăn trộm chút nào cả, ngay cả cấm kỵ của lão ăn trộm mà người cũng chẳng biết.

Toàn Tri Tử a một tiếng nói:

– Quả thật ta quên mất điều này, nhưng người phải nói rõ cho tiểu huynh đệ biết chứ.

Thọ Dao Phong đưa tay sờ mái tóc bạc bù xù của y mắt nhìn Đinh Hạo toa toét nói:

– Tiểu huynh đệ người nên biết binh sai tối đa, hai ta có điều cấm kỵ thứ nhất không vào quá phòng, điều này thì đệ biết rồi, ta đã phạm sai lầm hai lần, hai lần đều xảy ra việc bất trắc cả...

Đinh Hạo gật đầu nói:

- Điều này tiểu đệ đã biết, còn một điều cấm kỵ nữa là gì?
- Không vào làm khách ở trại viện của người khác.
- A! Té ra thế này thế thì tiểu đệ chẳng dám làm phiền lão ca ca phá lệ vậy.

– Người hãy nghe ta nói đã, gã biết nhiều kia có thể vào trang làm mọi việc người yêu cầu, và y vẫn có thể lưu lại trong trang, còn lão ca ca thì hoạt động bên ngoài cũng làm nên việc vậy.

Toàn Tri Tử ngắt lời nói tiếp:

- Tiểu huynh đệ thì cứ tiến hành như thế nha!

Đinh Hạo ngồi dậy chấp tay xá hai người nói:

- Đa tạ nhị vị lão ca ca! Hắc nói xong lại chăm chú nhìn Toàn Tri Tử nói:

– Sau khi lão ca ca vào trang cho tiểu đệ gửi lời hỏi thăm tới Quan Nhất Trần bá phụ, được khỏe mạnh luôn, khi tiểu đệ báo được đại thù xong, sẽ đến đón hài cốt vọng phụ về mai táng ở cố hương, nếu nơi đây có việc cần tới tiểu đệ xin tìm cách bắt tin ra bắc thì tiểu đệ sẽ về ngay.

Toàn Tri Tử nói:

- Thôi được chúng ta cứ giao hẹn như thế.
- Nhị vị lão ca ca còn điều chi dạy bảo nữa?
- Thôi không còn việc chi phải nói nữa, tiểu huynh đệ chúng ta nên ăn uống cho no đủ rồi lên đường vậy.

Thế rồi họ ngồi xuống cùng nhau ăn uống một hồi, trống điểm canh hai Đinh Hạo liền ngồi bật dậy nói:

- Tiểu đệ phải lên đường bây giờ vậy.

Thọ Dao Phong cười khúc khích nói:

– Tiểu huynh đệ chuyến này về bắc chúc người bạn hồng nhan tri kỷ của người sớm được hồi phục thần trí, đăng uống ly rượu mừng của người nha!

Đinh Hạo đỏ mặt thẹn đùa nói:

- Thế sự vô thường, lúc này nói chuyện uống rượu mừng hơi sớm đó.

Toàn Tri Tử tiếp lời nói:

– Tiểu huynh đệ đi đường phải cẩn thận tối đa, thù gia của người nhiều lắm, phải luôn luôn đề phòng vậy.

- Vâng, đa tạ lão ca ca lo lắng nhiều.

– À! Đúng rồi, Hắc Nho đã mên tài người thế này chuyện của người chắc y không bỏ đâu.

Đinh Hạo ấp úng nói:

- Đương nhiên, nhưng y còn đang bận việc kết liễu công án Cửu Long Lệnh.
- Thế thì phải ở Bắc phương, y đến Nam phương làm gì thế?
- Điều này thì chẳng biết được rồi! Thọ Dao Phong trầm giọng nói:
- Thôi chớ nói nhiều nữa, tiểu huynh đệ người hãy đi ngay.

Đinh Hạo gật đầu cất bước đi về phòng của Mai Ánh Tuyết, đến nơi hấn đẩy cửa bước vào phòng, thấy Mai Ánh Tuyết ngó ngẩn ngồi cạnh giường, y thoáng trông thấy Đinh Hạo hiện thân, liền ngồi bật dậy lui vào góc phòng, cảm phần mắt nhìn chòng chọc vào Đinh Hạo, trông thấy thế hấn đau lòng vô cùng, lên tiếng nói giọng nhẹ nhàng:

- Mai muội, người chẳng nhận ra ta sao?

Mai Ánh Tuyết găm thét nói:

- Toan Tú Tài, ta nhận ra người chứ, một ngày nào đó ta sẽ giết chết người cho mà xem.

Đinh Hạo buồn bã nói:

- Mai muội, ta dắt người tới một nơi...
- Người muốn làm gì ta nào?
- Trị bệnh cho người.
- Trị bệnh, há há ha nói láo ta có bệnh gì đâu mà phải chữa trị, người chớ hành hạ ta quá thế, cha ta sẽ tìm người đòi nợ đấy, nói cho người biết ta không đi đâu cả, nếu cần người cứ thả ta về Kim Long bang đi.

Đinh Hạo biết nói nhiều cũng vô ích, vì trong ý thức của y cứ cho mình là con gái của Kim Long bang chủ hấn bỗng nảy ra một ý nói:

- Đua người về cũng được, người phải trả lời câu hỏi của ta...
- Câu hỏi gì?
- Cha người là ai?
- Kim Long bang chủ!
- Lai lịch xuất thân và danh hiệu là gì?

Mai Ánh Tuyết tròn tròn cặp mắt hoang mang, thật lâu y mới lẩm bẩm nói:

- Y chưa bao giờ nói cho ta biết điều này! Đinh Hạo biết có hỏi cũng vô ích, đương nhiên đối phương không bao giờ nói cho nàng biết những bí mật này đâu, thế rồi hấn lần lần tiến tới gần hơn, gương mặt y lộ vẻ hoảng hốt, Đinh Hạo dụi dụi mắt nói:

- Ta không làm gì người đâu mà sợ!

– Không được đụng vào người ta!

Đinh Hạo tiến thêm một bước đến trước mặt y.

Bốp! một cái tát tay ăn trọn trên mặt Đinh Hạo, tuy không đau lắm nhưng nóng bừng cả mặt, Đinh Hạo không còn cách nào hơn bèn điếm vào Thụy huyết của y rồi ôm y vào lòng xoay người bước ra khỏi phòng.

Hai vị lão ca ca và người thôn phụ đã chiếu cố Mai Ánh Tuyết đứng chờ tại sảnh đường, Đinh Hạo quay người về hướng thôn phụ nói:

– Đa tạ sự chiếu cố của người nhiều lắm.

Thôn phụ đó vội cúi người làm lễ nói:

– Không dám, tiểu phụ nhân chỉ vâng mệnh thi hành phận sự vậy!

Đinh Hạo mắt nhìn chăm chăm hai lão một cái nói:

– Tiểu đệ xin cáo từ, hẹn gặp lại hai lão sau.

Nhị lão đồng thanh nói:

– Chúc đệ thượng lộ bình an.

Đinh Hạo xoay người ra khỏi cửa, tung mình vượt tường nhảy ra ngoài xóm, chạy nhanh qua đồng đã tiến về hướng bắc môn, chỉ trong nháy mắt đã chạy tới bìa rừng là nơi hắc và Huyết Ảnh phu nhân đã hội ngộ sáng nay.

Phương Bình liền hiện thân nghênh đón nói:

– Mời nhị chủ nhân vào trong rừng.

Hắc liền bước vào rừng, trông thấy có một chiếc kiệu nhỏ màu đỏ và hai đại hán kinh trang khoanh tay đứng chờ ở đó, bây giờ Phương Bình cũng thay đổi cách ăn mặc, y áo đỏ hoe kiểu cách trưng diện này là của Huyết Ảnh phu nhân thường hành tẩu giang hồ vậy.

Huyết Ảnh phu nhân vẫn ăn mặc theo kiểu nho sinh của Xích y nhân bước tới nghênh đón nói:

– Hiền đệ người tới rồi ư?

– Đại ca...

– Người đã điếm huyết đạo của nàng rồi chứ?

– Vâng, tiểu đệ ngại rằng y vùng vẫy phản kháng.

– Thế thì tốt lắm, để y vào trong kiệu vậy.

Phương Bình tiến tới mở kiệu ra, tiếp tay Đinh Hạo đặt Mai Ánh Tuyết nằm nghiêng trong kiệu sau đó lấy chiếc mềm gấm đã chuẩn bị sẵn trùm lên người, hai góc mềm được buộc chặt vào kiệu, thế thì lúc chạy nhanh chẳng sợ bị lắc té ra ngoài, đồng thời gài chặt cửa kiệu lại.

Xích Ảnh Nhân hạ giọng nói:

– Hiền đệ, ta và hiền đệ theo sau hộ vệ, bắt đầu từ bây giờ chúng ta đem đi ngày nghỉ.

Đinh Hạo xúc động nói:

– Đại ca cực nhọc như thế, tiểu đệ thật không xứng...

– Nói thế thì sai rồi, hiền đệ cho dù hiền đệ muốn lấy mạng sống của ta, chỉ cần nói một tiếng là ta sẵn sàng ngay...

– Đại ca, thế thì tiểu đệ chẳng phải nói gì nữa.

– Thế mới được chứ.

– Kế hoạch đi đứng thế nào đây?

– Trước tiên hãy về Ly trần đảo, sau đó mới tính nước cờ kế tiếp.

Phương Bình vỗ tay hét nhẹ một tiếng đi.

Y liền phi thân chạy trước, hai đại hán kinh trang nhấc bổng chiếc kiệu chạy như bay theo ở phía sau, Đinh Hạo và Xích Ảnh Nhân chờ chiếc kiệu đi một khoảng đường xa sau đó mới âm thầm theo sau.

Hai người lẳng lặng chạy được vài dặm đường, bỗng Đinh Hạo hồi tưởng lại người đại ca gái giả trai này, lúc trước y nói tên là Hồng Nhân, bây giờ mới biết Hồng nhân đồng thời với Huyết nhân và cũng cùng nghĩa với ngoại hiệu Xích Ảnh Nhân vậy, thế thì cũng chưa biết tên họ chính thức của y là gì hẳn nghĩ tới đây bèn buột miệng nói:

– Đại tỷ...

– Sao người nói vẫn cứ kêu ta bằng đại ca mà?

– A! Vâng, xin lỗi nha, tên họ chính thức của đại ca, đệ vẫn chưa biết!

– Ô! Đương nhiên, phải nói cho đệ biết chứ, nhưng chưa phải lúc này, hãy về tới đảo hãy nói.

Cảnh tượng quá khứ hiện ra trước mắt, bắt đầu từ lúc ở Dực vương miếu gặp Huyết Ảnh phu nhân tới nay ở khoảng giữa thời gian từng trải bao nhiêu phen bị y quấy rối, không ngờ hôm nay y lại có đại chuyển biến như thế.

Xích Ảnh Nhân thấy Đinh Hạo lẳng thình dụi giọng nói:

– Hiền đệ, người hờn giận ta chẳng?

Đinh Hạo vội nói:

– Không, tiểu đệ có hờn giận gì đâu, cả một đời đại ca không nói cũng chẳng sao, đệ chỉ cần biết tên của một người bạn như đại ca thế thì đủ rồi, tên họ có quan hệ gì đâu.

– Đúng thế, hiền đệ nói phải, ta chẳng phải ra vẻ thần bí gì đâu, chỉ vì thời cơ chưa tới, bất tiện nói ra thôi.

– Đại ca chúng ta hãy nói chuyện khác nào.

– Hiền đệ người rất có tình với Mai Ánh Tuyết!

Đinh Hạo then đỏ mặt ấp úng nói:

– Đúng thế, xin đại ca lượng thứ.

– Hà hà, như thế có chi là lượng thứ hay không dung thứ ư, hai người thật là xứng đôi vừa lứa, y họ Mai ư?

Đinh Hạo gượng gạo nói:

– Y nói tên y là Mai Ánh Tuyết, chẳng biết đây là họ hay là danh hiệu của y nữa, mãi cho đến bây giờ đệ vẫn chưa biết lai lịch thân thế của y.

– Hà hà hiền đệ thật là người lạ, chuyện lạ, lạ đến nỗi người ta không thể nào tin được.

– Không phải lạ mà là hồ đồ thôi.

– Người là một chung tử đa tình của trời sanh vậy.

Đại ca chê cười tiểu đệ rồi.

– Hiền đệ, ta có điều quan trọng muốn nói với người...

Đinh Hạo kinh ngạc hỏi:

– Điều gì quan trọng thế?

– Mai sau đệ sẽ là chủ nhân của Ly trần đảo, đệ không được phép từ chối.

Đinh Hạo cả kinh nói:

– Đại ca nói thế là sao?

Xích Ảnh Nhân thở dài nói:

– Sau này người sẽ hiểu trắng đen mọi việc, nhưng bây giờ tiểu đệ hãy bằng lòng với ta trước, mai sau phải tiếp quản Ly trần đảo!

Đinh Hạo hốt hải nói:

– Đại ca đây không phải là chuyện đùa nếu người không nói rõ mọi việc ta quyết không chấp nhận.

– Ô! hiền đệ người không phải là nhị chủ nhân của Ly trần đảo từ lâu rồi sao?

– Đây là đại ca thương tình và nghĩa khí của đại ca vậy.

– Nói thế một ngày nào đó ta từ trần mất, há người chẳng trở thành chủ nhân danh chính ngôn thuận của Ly trần đảo hay sao?

Đinh Hạo giật bắn người lên, giọng hốt hải nói:

– Sao đại ca nói lời như thế?

– Hiền đệ, mình cứ xem như là định mệnh an bài thôi.

– Đại ca, đệ không muốn nghe câu nói này.

Giọng nói của Xích Ảnh Nhân trầm trầm như đang trong chiêm bao:

– Hiền đệ người không muốn nghe cũng chẳng được, không có người nào chống lại vận mệnh được, chẳng bao giờ có được...

Đinh Hạo xúc động nói:

– Đại ca còn sống sờ sờ vậy, sao lại nói chuyện như vậy?

– Quả thật ta còn sống sờ sờ chẳng sai nhưng trời có cơn mưa bất thành linh nha.

– Phải chăng đại ca chết vì cơn bệnh mỗi năm bộc phát một lần chẳng?

– Không, ta từng nói là báo ứng.

– Thế thì vì sao vậy?

– Chẳng bao lâu nữa người sẽ biết.

Bỗng Đinh Hạo sức hiểu ra nói:

– Đại ca ta hiểu thế nào rồi!

Xích Ảnh Nhân cả kinh nói:

– Người hiểu sao?

Đinh Hạo trầm giọng nói:

– Đại ca vì làm vừa lòng tiểu đệ vì muốn cứu Mai Ánh Tuyết cần phải gặp lệnh sư, chính vì lo cho những hành vi bất chính ở năm xưa không được lệnh sư lượng thứ cho nên đại ca đã suy nghĩ như thế.

– Người chỉ đoán đúng một phần nhỏ thôi.

– Có phải đại ca sợ lệnh sư chiếu theo môn quy mà trừng phạt chẳng?

– Thế thì đệ đã đoán đúng được một nửa.

Đinh Hạo ra vẻ khí khái nói:

– Đại ca, tiểu đệ quyết xin tội cho đại ca.

– Hiền đệ, ta ghi nhận tình nghĩa của người nhưng đệ quyết chẳng làm được việc này đâu.

– Như đại ca đã kể chuyện khi trước, lệnh sư đã vì lệnh tử đả thương kinh huyết trở thành người bán thân tàn phế, cái còn ỷ lại được chỉ là câu khẩu quyết có thể giải trừ sự đau khổ của nhị vị thôi, nếu nói câu trái tình lý thì lệnh sư không còn sức thanh lý môn hộ.

– Đệ nói thế thì rất đúng, nhưng nếu ta đành lòng tiếp nhận sự trừng phạt của môn quy thì sao?

Tức thì Đinh Hạo cứng miệng không nói được lời nào hết, người võ lâm chú

trọng võ đạo và thiên đạo, chắc chắn không thể vì tư lợi của mình mà bảo người chống đối sư môn phạm vào đại cấm kỵ của võ lâm chứ? Hắc nghĩ tới đây bèn quyết định một cách mau lẹ và nói bằng giọng điệu cương quyết:

- Đại ca bây giờ hãy còn kịp...
- Cái gì hãy còn kịp?

Đinh Hạo liền dừng người lại, Xích Ảnh Nhân cũng theo sau đứng lại, Đinh Hạo trầm giọng nói:

– Tiểu đệ hiểu ý của đại ca ngại rằng lệnh sư vì chuyện năm xưa của đại ca mà chẳng chịu giải cứu cho Mai Ánh Tuyết lúc bất đắc dĩ thì phải hy sinh bản thân mình, thế thì chẳng nên làm vậy, tuy Mai Ánh Tuyết tâm thần bị chế, nhưng chưa đến nỗi phải chết, vẫn còn có phương pháp khác cứu chữa, tiểu đệ không muốn đại ca phải hy sinh như thế, thôi chuyện cầu y hủy bỏ đi vậy.

Bỗng Xích Ảnh Nhân nắm chặt hai tay Đinh Hạo xúc động mãnh liệt nói:

– Hiền đệ, người hiểu lầm rồi, sự thực không phải như thế, ta đã nói tất cả là định mệnh không có bất cứ một ai thay đổi được, thôi mình hãy đi tiếp vậy.

Đinh Hạo chấp tay nói:

- Phải nói sự việc cho rõ ràng mới đi chẳng muộn.
- Chẳng phải ta đã nói rõ ràng lắm rồi sao?
- Tiểu đệ quyết thay đổi ý kiến, tạm thời để Mai Ánh Tuyết lại Nam phương.
- Hiền đệ, đây là số mạng đã định không ai thay đổi được, đệ có dặt y đi cũng vô ích.

- Nói thế là sao?
- Đến lúc ấy đệ sẽ hiểu ngay.

Đinh Hạo khó chịu vô cùng nói:

- Tại sao đại ca hành động thần bí như thế?
- Không bao giờ có chuyện ấy có nói trước cũng vô ích thôi.

o O o